

Nr 343.

Av fru **Ronnebäck** och herr **Jonsson** i Alsen, *angående utredning om möjligheten att införa bestämmelser om obligatorisk simundervisning för landets skolungdom.*

Enligt föreliggande statistik, uppgjord av Svenska livräddningssällskapet, förolyckas i vårt land årligen ca 400 personer genom drunkning. Ca 70 % av samtliga fall uppgivas vara orsakade av bristande simkunnighet. Ungefär 1/3 av totalantalet drunknade tillhör åldersgruppen 10—20 år. Drunkningssiffrorna för städer och landsbygd stå i den ungefärliga proportionen 1: 4.

De anförda siffrorna ge vid handen, att hittills vidtagna åtgärder i fråga om simundervisningen icke kunna anses vara tillräckliga. Genom föreskrifterna i 1919 års undervisningsplan för rikets folkskolor och i 1935 års läroverksstadga ha statsmakterna sökt tillgodose kravet på ordnad simundervisning för skolungdomen. Resultatet av skolans insatser på detta område blir emellertid uppenbarligen beroende av skyldigheten för eleverna att deltaga i simundervisningen. Så länge denna undervisning är helt frivillig, torde det vara omöjligt bibringa skolungdomen elementär färdighet i simning i den utsträckning, som är nödvändig för att drunkningsolyckor på grund av bristande simkunnighet icke skola behöva ifrågakomma.

Detta förhållande bekräftas av en utredning, som verkställt beträffande simkunnigheten bland värnpliktiga. Vid särskilda prov, som anordnats vid samtliga truppförband med till linjetjänstgöring uttagna värnpliktiga tillhörande sommargruppen av årsklass 1938, visade det sig, att 21,4 % voro icke simkunniga. Procentsiffrorna varierade betydligt inom olika landsändar. Stockholmsregementena uppvisade 80,6 % godkända prov, medan vissa landsortsförband uppnådde endast 40—50 % och i några fall ännu lägre procenttal.

De återopade siffrorna torde ge en bild av läget i stort beträffande simkunnigheten bland barn i skolornas avgångsklasser, samtidigt som de äro ett uttryck för effektiviteten av den simundervisning, som för närvarande står den uppväxande generationen till buds. Av materialet framgår, att vart femte barn, som lämnar skolan, icke kan simma.

Den främsta förutsättningen för att kunna bekämpa drunkningsolyckorna är, att simkunnigheten bland landets skolungdom blir mera allmänt utbredd. För att uppnå detta mål synes det vara nödvändigt, att den simundervisning, som äger rum i skolan, blir av obligatorisk karaktär.

Häremot har tidigare anförts, att skoldistriktet icke ha samma betingelser

i fråga om simundervisningens ordnande. Detta gäller särskilt i fråga om badmöjligheterna, som äro högst varierande och inom vissa skoldistrikt kanske helt obefintliga. Emellertid torde förhållandena i detta avseende under de sista åren ha förbättrats genom tillkomsten av kommunala friluftsbad, till vilka anslag utgått genom tipsmedel under åren 1936—1942.

Svenska livräddningssällskapet har verkställt en undersökning rörande det kommunala badbeståndet, varav framgår, att 96 % av rikets städer erbjuda möjligheter för simundervisning under sommaren. Av landskommunerna förfoga 62 % över friluftsbad, lämpliga för dylik undervisning. Ca 18 % (med sjöar eller vattendrag inom tillfredsställande avstånd från bebyggelsecentrum) äro f. n. i avsaknad av ordnade simbad, medan återstående ca 20 % tillhöra vattenfattiga trakter.

Att betingelserna för en ordnad simundervisning icke överallt äro lika gynnsamma bör ej få utgöra hinder för ett stadgande om obligatorisk simundervisning, där sådan kan komma till stånd till främjande av simkunnighetens utbredning bland den stora massan av vårt lands skolungdom.

I anslutning till vad här ovan anförts få vi härmed hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande möjligheten att införa bestämmelser om obligatorisk simundervisning för landets skolungdom.

Stockholm den 22 januari 1944.

Anna Ronneböck.

Sigfrid Jonsson,
Alsen.